arts
Laberints

Laura Lio exposa a la galeria Antonio de Barnola; Bjarne Melgaard, a la Senda, i la Llucià Homs és a punt de clausurar la col·lectiva d'estiu / 7

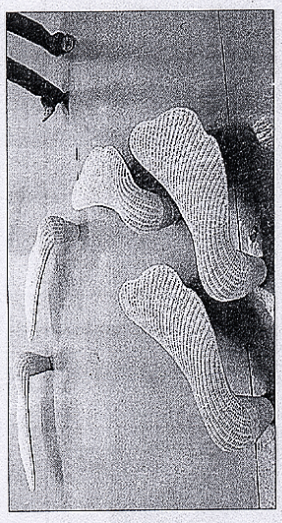

televisió
IB3, en marxa

La Televisió de les Illes Balears estrena les seves emissions amb programes de Fernando Schwartz, Maria de la Pau Janer i el doctor Corbella / 8

lletres
Persistències

Ressenyes de Jordi Sarsanedas, Narcís Iglésias, Jacint Verdaguer, Hermann Hesse, Pau Arenós i Maite Carranza / **pàgines 4 a 6**

QUADERN EL PAÍS Número 1.130, dijous 8 de setembre de 2005

ARTS

BULEVAR

Laberints d'una sola línia

ÀNGELA MOLINA

Karl Blossfeldt (Schielo, 1865-Berlín, 1932) va ser un escultor —de plantes vives—, tot i que en el seu pas per la història de l'art va deixar l'empremta del gran fotògraf de les flors, voluminoses, que s'assemblen a làmpares i a nius d'ocell. Els seus freqüents viatges pel món, en què realitzava el treball de camp que el va dur a reproduir sobre planxes de plata les belles arrugues de les flors —les més conegudes, els cascalls japonesos— li van proporcionar l'experiència suficient per construir un immens arxiu d'imatges de vegetals vius sobre plaques de vidre.

Blossfeldt va publicar dos àlbums, el primer el 1928, titulat *Formes originals de l'art*, que li va reportar una gran celebritat; el segon, poc abans de la seva mort, duia per títol *El jardí encantat de la natura*.

L'escultora argentina Laura Lio (1967) pren com a referent l'obra del fotògraf alemany i la converteix en *significant* del seu treball, un conjunt d'escultures realitzades entre els anys 2003 i 2005.

Algunes d'aquestes estan realitzades sobre la paret i insinuen el creixement de les formes de la natura, de la seva progressió ascendent en estructures d'espais i petites cel·les buides que fan que tot funcioni a la terra i es comuniqui. En d'altres casos, l'enginy sofreix una metamorfosi, es retorça sobre si mateix o es converteix en un pont cap a una altra cavitat que promet un intercanvi de fluxos. Fusta, vareta de ferro i rotang es ramifiquen per expressar les incerteses subjectives, els contraris, l'equilibri objectiu de l'esperit. És tracta també de cavitats on han viscut individus, forats graciosos que acaben adaptant-se als cossos que han acollit i que, un cop han estat buidats, romanen en la seva singularitat, una singularitat que comunica i ressona als altres espais.

En un altre grup de peces, Laura Lio expressa la idea de la lleugeresa, tant en les versions planes sobre paper d'escultures filiformes, blanques i lleugeres, com en els camins que s'obren per la paret com petits laberints, tan borgians —laberints d'una sola línia recta, invisible, incessant— i que exploren els marges entre els éssers humans, en aquests punts aleatoris que divideixen l'espai en petits temps.

D'altres escultures representen nius a l'aire, com passatges de refugis maternals, que a vegades es transformen en teixits, teranyines que creixen circularment i travessen els cossos que s'insinuen a les superfícies.

Llucià Homs, a punt de tancar la seva exposició col·lectiva de l'estiu, reuneix els treballs de cinc artistes habituals de la galeria: Carles Congost (Olot, 1970) presenta una fotografia de gran format titulada *A.M.E.R.I.C.A.*, que inclou algunes claus de l'anomenada "american way of life", que és com més va menys modèlica, on uns joves adopten diverses actituds davant d'un guinyol representat per la mascarada del president George W. Bush.

En una altra imatge, Richard Orjis (Nova Zelanda, 1979) descobreix tres individus coberts amb roba paramilitar en actitud orant, agenollats a la neu, enfront d'allò que podria ser un *pessebre* en flames.

La delicadesa del rostre inventat per Carmen Mariscal (Califòrnia, 1968) contrasta amb el barroquisme de Miguel Ángel Tornero (Jaén, 1978), que a la fotografia *Entrañable* reprodueix un gran *tableau* a la típica saleta d'una cabana, on un jove posa assegut en un sofà amb el seu animal de companyia, rodejat de tota una fauna d'animals dissecats, feroços, o no tant. Àlex Francés (València, 1969) recrea a *La iluminación de X* un nu masculí que adopta diferents postures, com si fos una pintura del segle XVII.

L'artista australià Bjarne Melgaard (1967) persegueix el dualisme freudià que la sexualitat és allò que també existeix, i pertot arreu, i constantment. La seva obra manifesta un *jo* que es troba al límit i significa conceptes clàssics en pintura, com ara la crucifixió o el culte a la bellesa del cos nu.

Laura Lio
Vivir es ir uniendo puntos
Galeria Antonio de Barnola
Palau, 4, Barcelona.
Fins al 10 d'octubre

Col·lectiva
Imatges d'una col·lecció
Galeria Llucià Homs
Consell de Cent, 315, Barcelona.
Fins al 12 de setembre

Bjarne Melgaard
Dibuixos i teixits
Galeria Senda
Consell de Cent, 337, Barcelona.
Fins al 12 de setembre

L'artista Laura Lio, que exposa a la galeria Antonio de Barnola. / CONSUELO BAUTISTA